

Terápia

Z. monológja

„Ne érts félre, ez nem szavalókórus”
(K. I.)

Valami volt, ami nincs, vagy csak
akart volna lenni – mérgező maszlag;
a seb begyógyult. Vagy talán a heg
megfoghatatlan, csak a képzelet
szüleménye (sérülések nyomát
zsigerek őrzik, vagy iróniád).
Előbb bösz hangnemben nekihevül
a lélek; majd mind több magány belül –
mindenképp magatehetetlenül
végzed. Rutinkitöltött kukaúr;
nyitott könyv életem és életed,
mindegy, a konvenciót követed
vagy megfutsz és az erkélyről veted
le magad: egyszer *csak odajutsz végleg.*

Mit számít még... csalóka fénynek(?)
árnyéknak(?) mutatnak a tények.

Gyónástöredék a jövő fantomképe előtt

Újság- és szoborroncsok (robbanás
nélkül is elfog olykor a szorongás),
a köveken is több ez mint kopás;
amit összeroncsolnak, nem repülhet
föl már soha, emlékezet-magasba;
ennyi a művészet esélye – ülnek
öreges pózzal, söriszapban s bűzben,
utókor szégyenéről mit sem sejtve –,
kefirrel, sajttal táplált nemzedék. Ha
a párbeszéd már elfelejtette („ejtve”),

ettől még nem dől össze a világ.

Ki mondja meg, mitől...

Egyenes? ferde? –

ki s mire ordítja: *vivát*.

Zsánerkép

Kitakart. Kocsonyás. Zihál.

Körbeállják; langyos hétvége,

se, rendőr, se részvét.

Nyomozás félálomban

Egy hajszálon függött; az utolsón.

A többi elhullt vagy rendre kitepte őket,

unalmában, idegességében; megkopott

tar koponyája mintha már a steril úrben

lengedezett volna a legutolsó esélyt latolgató

gondolataival. Mítosz lesz ebből is majd – sűrű,

bozontos üstökében a gének évezredes *napkeleti*

üzenete! A hajhagymák kifogyhatatlan, életerőt

sugárzó tápláléka hová lett vajon? És valamennyi,

a zsigereiben gyökerező lelkierő – a növekedése, a

szívósságé, a hajlékonyságé, a vízszintestől felajzott

sebesség, a függőlegessel fénymagasságig törő vágy,

amely annyi évtizeden át segítségére volt, hogy le-

küzdhesse állati félelmét. Megtört, erőtlen, fehér haj-

szálait, ha összeseperi még valaki – a romlás roppant

végzetéről elterelve a figyelmet –, hadd vesződjön velük

a kóros lelkiismeret, a tétovázás s tehetetlenség szőrszál-

hasogató vadjával takarózó idő.

Eltávolodás a hangtól

Egy régi magnetofonszalag margójára

Iszonyatos hang; érdes, kénes, kóros
színezetű. A képzeletet is megkaparó,
igaz, de képtelen vagy cinkosságot
vállalni vele. Nem könnyed, valcerező
hang (habár szekrénybe zárt vinnyogásra,
vakkantásra sem lenne hozzád méltó).
Ziháló, becsapva önmagát is. A falka
vicsorgását kihívó – vacogtató, rekedt
krákogás, mint súlyos avarhalmok alól.
Mi bujkál benne? Botrány, erőszak, feltűnni-
vagyás(!) – számít-e, hogy ingerli a zsarut?

Nem valamilyen történés vagy a
történéshez fűződő körülmények
fölidézése bontakozott ki a nyúlós,
torokból tekeredő férfihangból.
Így kiönteni az epédet? – ronda
sebeket vágva a csendbe, az ürességet
felhorzsolva, durván lesújtva rá.

Az értelemre figyelni(?), kész katasztrófa –
ha egy pillantás erejéig bár leállna;
de így?! (Mint ahogyan lehetetlenség
érintetlenné vagy tisztára vissza-
változtatni a teleírt papírlapot.)
Elég a trükkből. Hisz semmi titokzatosság
– nevetséges, vagy egyenesen el-
kedvetlenítő –: csak kérges indulatok.
Zaklatottságában is inkább hebegés,
a kudarc árnyéka (ha idejében
fölismerne volna az eltávolodás
legkisebb esélyét – ha nem is a
cáfolatét, de az elhalkulását).

Mint mikor megpiszkálják a fiatalságodat.
Bujaság, túlfűtöttség dagasztotta – mégis:
amint most hallgatod (semmiképpen sem a
készülék recsegése zavar), kételkedni
kezdesz az ifjúság magabiztosságában,
képzelt hódítóerejében.
Bárminek

volt is a visszhangja – hasztalan utánozta a
víz sebes folyását, az égi magasságot,
ahelyett, hogy fellángolt volna a nyomában
valami – minden fényforrást megölt. A szellem
meggyalázása lehet tán ehhez hasonló.

*

Szertartást várt, s a borzalomtól kiborult.
*Az övé lett volna az a vacogató,
rekedt krákogás? Emberi hang volt-e
egyáltalán? (Az örvénybe bele-
nézni – hát még elveszni benne!)*

Ennyi
vak vérmesség után egy kicsi zöldre vágott.

Éjnekindulásom

*„mindenféle cafrangokkal
(C c c c!)
Fölcicomáztalak.”*

(György Mátyás: *Hottentotta nóta*)

(Prelúd)

Hogy eltípor a zagyvaság, mocsok? –
éreztem, hajsörényem hogy lobog (!)
s nem képzeltem, hogy védtelen vagyok.

Szép szédület és szomjúságtudat –
lejárhatod a lábad; össze csak
a lebírhatalannal mérd magad.

(Fúga)

Fal, kerítés, sorompók, kontinensek!
Valamikor szökni akart konok
elszántsággal – ma már csak vánszorog
a lélek: nincs kiért, ki ellen mentsed.

Kalmár-kezekbe képzelt sültgalamb.
Arcod már áttetsző; hervadt tüzek
visszfénye, korma, vagy valami meg-
foghatatlanabb (mintha már alatt).

A lexikon segédeszköz? Totem?
*Sírhatnak, nevezhetnek, de lefekszem,
s „bűntelen!” esem át az álom-teszten.
(Voltál, leszel még? – Örökké. Sosem.)*

Ólomsírás; pörgő kis örömök.
Meg-megszakadó lélegzet. Iszony.
Pöre ikon. Porzó bazsalikom;
sodródó seregélyrajjal zörög

rím és avar. Buldog, hová rohantál? –
Még fölkelek: forog a Föld s az agy;
szellőzködő szirmok zománc alatt,
édenében az ész börtöndalt skandál!

Mikor az ölelés egy idő óta
már csak virtuálisan izgat,
mint üres szekrényt levendula-illat.
(Hiába téped magad tusakodva.)

*Ami enyém volt: sehol semmi kincsem?
– feszül az elme; gyógyítná a hit,
ám a halandzsa keresztre feszít.
Hulla leszek, de kiűzetés nincsen.*

(Rekviem-fantázia)

Emlők, emlékek, meztelen-esendők.
Az út végén: ha rothadt is, gyümölcs
vár – látja szemét behunyva a bölcs –:
egy pohár víz, s a kéz hozza a kendőt,
hogyan szorosan felkösse államát.

Terápia a felajzott Z.-nek

Lakható-e a fináncok háza?
A hivatalos bürokrácia folyosói
kivilágítva is sokáig sötétben
tartanak. Szemből mindig csak
a közöny, hátulról viszont meg-
nyugtatóan a dac, a dühkitörés
ellenállásra felvértezett serege.
A fegyelem paraméterei persze
sok esetben megtévesztenek.

Lamentoso

Jót, rosszat befogadsz; az agy
(szerves génanyag érti csak)
kínját vési a kőbe.

Hajtsd le bűnök előtt fejed;
mit művelhet az életed(!) –
elképzelni előre

nem tudhatja Dzsuang Dszi sem
lepkés álmaiban (s te sem).
Tán elúzni a kételyt,

s megbékülni – mi más a tét! –,
ne kísértsen a dac, ne tépd
hálóját a szeszélynek.

Vallás? Génüzenet? – kevés
minden. Szállj önmagadba és
tűnj el, test a halomban!

Cspadát lát, aki üldözött,
megtorpanva kövek között,
élőt mímel a holtban.

Egy perc s elfog a szédület
(vakhitűek a győztesek) –
álom súlya szemedben;

jöjj empátia(?), fóbia(?),
hagyd lebegve tűnődni a
fáradtangolna-csendben.

